

Denumirea canalului media: Diez, www.diez.md

Titlul știrii: **Cum trece o zi din viața Adrianei Motruc, o studentă la medicină care lucrează în reanimare cu persoanele infectate de COVID-19**

Data publicării: **25.04.2020**

Categoria: **lifestyle**

Articol pozitiv/neutru/negativ: **pozitiv**

Rezumat: Adriana Motruc, studentă la Universitatea de Stat de Medicină și Farmacie „Nicolae Testemițanu”, care lucrează într-o secție de reanimare și acordă asistență medicală pacienților diagnosticați cu COVID-19.

Link: <https://diez.md/2020/04/25/foto-cum-trece-o-zi-din-viata-adrianei-motruc-o-studenta-la-medicina-care-lucreaza-in-reanimare-cu-persoanele-infectate-de-covid-19/?fbclid=IwAR02pZtE9p7kIEcLOqQvqjZ9l-it88CmBflfVx6kcAmVEvwVaeilW7kCFvY>

Like 500 Share Tweet Сохранить Нравится Knacc 0

„Eroii din prima linie”. Așa sunt numiți acum lucrătorii medicali și pe bună dreptate au tot meritul să poarte acest supranume. Adriana Motruc este o tânără studentă în anul IV la Universitatea de Stat de Medicină și Farmacie „Nicolae Testemițanu”, în această perioadă, pe lângă temele pentru acasă, studenta ajută medicii din secția de reanimare unde sunt aduse persoanele infectate cu virusul de tip nou. Adriana ne-a spus despre gărzile pe care le are, ce îi lipsește cel mai mult în această perioadă și ce îi place în munca pe care o face.

Alegerea de a merge la universitatea de medicină poate fi inspirată din dorința de a salva vieți, exemplul părinților sau filme motivaționale. Adriana recunoaște că a fost motivată în alegerea profesiei de serialul *Grey's Anatomy*. „E un serial vestit despre medicină, care se rulează din 2005. Eu am început să îl privesc de la vârsta de 14 ani și m-a inspirat. Acest sentiment m-a ținut până în clasă 12 când trebuia să aleg facultatea, dar și până acum... Există un stereotip despre studenții la medicină – «trebuie mult curaj să mergi la medicină», eu cred că **pentru a depune actele la o universitate de medicină nu trebuie decât Diploma de Bacalaureat și naivitate, curajul va fi necesar ca să rămâi aici**, să continui rezidențiatul și ulterior să devii medic.”

Primele gărzi

Tânăra activează în prezent în secția reanimare, unde sunt tratate persoanele infectate cu COVID-19. „Internarea unui bolnav cu COVID-19 nu diferă cu nimic de internările de până acum. Diferența este că **echipamentele noastre care creează o barieră psihologică mai mult pentru pacient. Acesta nu știe cine se afla în față.** Noi ne străduim să-i calmăm, să discutăm cu ei.”

Începuturile mereu sunt mai dificile, Adriana își aduce aminte de primele ture pe care le-a avut și spune că nu le va uita vreodată. Aceleași emoții au copleșit-o și când au fost internați primii bolnavi cu noul virus. **„Voi ține minte toate emoțiile, fricile, grijile și gândurile care erau în capul meu înainte să intrăm prima dată în secție, aceste sentimente au fost o premieră pentru mine.** A fost greu de la început pentru că de obicei necunoscutul înspăimântă mai mult decât însăși problema.”

Sursa Foto Simbol: Organizația Mondială a Sănătății

Studenta spune că îngrijirea unei persoane cu COVID-19 nu prea diferă de cea a unui pacient ordinar care ajunge în secția de reanimare. „Facem aceleași manipulări și indicații oferite de medici. Tratamentul lor este mai specific, dar urmărim cu atenție tot ce ne spun medicii.” Una dintre micile dificultăți ține de aplicarea unui cateter intravenos. „Din cauza ca avem vreo trei perechi de mănuși pe mâini, este mai greu să simțim pielea, venele pacientului, dar pe zi ce trece ne învățăm și ne acomodăm.”

O gardă din perioada de pandemie

O zi de muncă sau mai bine spus o gardă din perioada pandemiei se diferențiază de o zi de muncă obișnuită din cauza mai multor norme de siguranță, necesitatea unui echipament special și pauzelor necesare. „Au trebuit să treacă câteva gărzi ca să ne obișnuim cu un nou regim și ritm de lucru. În secție avem doar pacienți confirmați cu noul virus, de aceea **putem intra doar în echipament care necesită vreo 15 minute minimum ca să ne îmbrăcăm.**”

O gardă obișnuită durează 24 de ore. În această perioadă, timpul petrecut în cadrul instituției spitalicești nu s-a modificat, dar prezența virusului a introdus câteva rectificări. „Lucrăm în alt regim decât până acum, o tură durează 24 de ore (ca și până acum), dar **ne schimbăm la fiecare patru ore, pentru că echipamentele ne protejează maximum șase ore**. A fost destul de greu să ne acomodăm la echipamente, pentru că ochelarii transpiră, nu vezi nimic după câteva ore, masca și ochelarii apăsă peste față, ceea ce e foarte deranjant. În rest, facem aceeași ce am făcut până la pandemie.”

Adriana spune că și secția a suferit anumite schimbări. Intrările și ieșirile sunt acum separate. Prin urmare, pacienții intră pe o ușă aparte, iar lucrătorii medicali folosesc altă ușă. „Ieșirea și intrarea personalului se face prin mai multe săli (din una în alta) ca să păstrăm la maximum regimul sanitaro-igienic. Purtăm mai multe mănuși, ne dezinfectăm mâinile mai des, la ieșire din secție suntem mai pedanți la dezinfectarea corectă a tegumentelor.”

La sfârșit de gardă, tânăra se bucură că s-au sfârșit cele 24 de ore și poate merge acasă cu un sentiment de armonie și împlinire. Adriana își iubește munca și cel mai mult apreciază faptul că învață de la medicii care depun un efort suprauman în lupta cu virusul. „Îmi place să învăț de la doctori și alți colegi de-ai mei care au mai multă practică decât mine. **Îmi place când pacienții se externează, e un sentiment de pace, liniște și bucurie, care se împletesc toate la un loc.**”

„Îmi lipsesc discuțiile în doi cu lacul”

În prima săptămână de respectare a normelor ce țin de distanțarea socială și recomandarea de autoizolare, Adriana a avut un sentiment negativ care a dispărut din moment ce au început orele de la universitate în regim online. „Am simțit izolarea în sens negativ, după un regim extra activ de ore, gărzi, nopți nedormite, trebuia să stau în casă 24/24 cu mine însămi și cu niciun *deadline*. Dar după, au început orele online de la facultate. **Când sunt acasă, nu prea mă plictisesc, învăț, fac prezentări, teste, conspecte.** Unica evadare a mai rămas mersul la magazin. M-am obișnuit și cu regimul online și chiar am început să văd multe plusuri la cursurile online (poate ar fi benefic să introducem niște întâlniri online în afara carantinei).”

Deși este o persoană activă cu mulți prieteni și cunoscuți, Adriana e nevoită să se plimbe cu ei doar virtual. „Unicul contact în regim offline e cu colegii de la spital. Cu ceilalți prieteni ne auzim și ne vedem prin aplicații online. Iată aici se simte lipsa de socializare, dar ne conformăm situației și sperăm să ieșim mai repede din carantină.”

În această perioadă, tinerei îi lipsesc cel mai mult plimbările. „Puteam să mă plimb ore prin parc singură sau cu cineva. **Locuiesc lângă parcul Valea Morilor, deci cred că anume discuțiile în doi cu lacul, îmi lipsesc.**”

Adriana spune că îi este dor și de facultate. „Vreau să-mi revăd colegii, să asist la seminare, **îmi lipsesc pauzele și mâncarea de la cantinele spitalelor. Chiar simt lipsa trezirilor matinale, ambuteiajele de la ora 7.0 și certurile din microbuze.**”

În această carantină pe Adriana o fac fericită filmele, niște pagini citite care o pun pe meditat și niște ciocolată gustoasă.